

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η
ΑΔΙΚΟΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

ΤΟΥ Ι. ΖΟΚΚΑΙ

Ἐνῶ ὁ ἰατρός Ραμελ ἐργάζετο, τὸν εἰδοποίησαν ὅτι, ἕνας νεαρὸς κύριος ζητάει νὰ τὸν δῇ.

— Ἀς ἐλθῆ, εἶπεν ὁ για-

τρός.

Σὲ λίγα λεπτά μιλήκε στὸ ἐργαστήριό του ἕνας νέος καλοῦ ἔξωτερικοῦ, φρασιὸς τὴν ὄψι, ἀλλὰ τρομερὰ γλωμῶς. Ἐφαινόταν πολὺ παραγμένος καὶ ἀνυπόμονος.

— Γιατρέ, εἶπε, ἴηθα νὰ μοῦ κόψετε μιὰ μικρὴ ἀλλ' ἀπαραίτητη ἐγχείρησι. Πονεῖ φορικτὰ τὸ χεῖρ μου καὶ πρέπει νὰ μοῦ ἀφαιρέσετε ἕνα κομμάτι σαρκος. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε πόσο ὑποφέρω. Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ.

Τοῦ ἔταίνε δὲ συγχρόνως τὸ χεῖρ του καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα μέρος τοῦ καρπού. Ὁ γιατρός κτύπησε στὸ σημεῖο αὐτὸ με προσοχὴ καὶ ἔμεινε ἐμβρόντητος. Δὲν διέκρινε καμμιὰ πληγὴ, κανένα μόλωπα, καμμιὰ φλόγωσι, ἀλλ' ὅπως τίποτε. Ἦταν ἔτοιμος νὰ ζητήσῃ περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ τὸ πελάτι του, ὅταν αὐτὸς τὸν ἐπρόλαβε καὶ τοῖ εἶπε :

— Ἐννοῦ τὴν ἐκπαλιῆς σὰς γιατρέ. Δὲν βλέπετε ἀπολύτως τίποτε στὸ μέρος αὐτὸ ποῦ πονῶ καὶ ἀμφιβάλλετε ἴσως ἂν εἶμαι μὲ τὰ σωστά μου. Κι' ὁμῶς σὰς ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ πὼς ὑποφέρω. Ὁ ὑποφέρω φορικτὰ. Λυπηθῆτε με. Κόψτε μου τὸ μέρος αὐτὸ τῆς σαρκος!

— Κύριε, εἶπεν ὁ γιατρός, δὲν μπορῶ νὰ σὰς κόψω μιὰ τέτοια ἐγχείρησι χωρὶς νὰ ὑπάρχει λόγος. Τὸ χεῖρ σας εἶναι ἐντελῶς γερό, τὸ μέρος δὲ ποῦ μοῦ δείχνετε σὰς βεβαίω πὼς δὲν ἔχει ἀπολύτως τίποτε. Ἀπορῶ πὼς μοῦ λέτε πόσο πονεῖτε...

Ὁ ἄγνωστος κύριος ἐταράχθηκε. Ἔβηνε περισσότερο γλωμῶς. Φαινόταν πὼς πονοῦσε φορικτὰ.

— Γιατρέ, εἶπε, δὲν θὰ φύγω ἀπὸ δὴ ἂν δὲν μοῦ κόψετε αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι. Πρέπει νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε περισσότερο, βεβαιωθῆτε ὁμῶς πὼς ὑποφέρω σὰν κολασμένος.

Ὁ γιατρός Ραμελ ἐσήκωσε ἐν ἀπορίᾳ τοὺς ὤμους.

Ὁ ἄγνωστος ἐφράσαε.

— Ἀνεῖσθε λοιπὸν ν' ἀνακουφίσετε ἕνα ἄνθρωπο ποῦ πάσχει, εἶπε. Τότε θὰ κόψω τὴν ἐγχείρησι μόνος μου. Δὲν ἔχετε κατόπιν αὐτοῦ παρὰ νὰ μοῦ δέσετε κατόπιν τὸ τραῦμα.

Συγχρόνως ἀρπάξε μιὰ κοφτερὴ λεπίδα ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ τὴν βύθισε ἀποφασιστικὰ στὸ χεῖρ του.

Ὁ γιατρός ἔσπευσε καὶ τὸν συνεκράτησε.

— Σταθῆτε ! Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι σταθῆτε νὰ σὰς ἐγχειρήσω μόνος μου. Θέλετε νὰ σὰς γλωμοφορμίσω ;

— Ὁχι ! Ἀντιθέτως ἐπιθυμῶ νὰ τὰ δῶ ὅλα.

Ἡ ἐγχείρησις ἤρχισεν ἀμέσως καὶ δὲν ἀργήσε νὰ τελειωσῇ. Ὁ γιατρός ἀφῆρσε ἕνα κομμάτι σαρκὸς ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς τοῦ πελάτου του. Τὸ αἷμα ἔτρεχεν ἀφθονοῦ.

Ὁ ἄγνωστος ἀντὶ νὰ ταράσσεται συνεῖοχετο. Τὸ χρῶμα, ξαναῤῥθε

στὸ πρόσωπό του, μειδιούσε καὶ φαινόταν πὼς δὲν ὑποφέρει πλέον.

Ἡ ροὴ τοῦ αἵματος τὸν εὐχαριστοῦσε μάλλον.

Ὁ γιατρός ἦταν κατάπληκτος. Ἔδεσε τὴν πληγὴ καὶ ρῥήτησε τὸν παραδόξον αὐτὸν πελάτι του πὼς εἶνε.

— Πολὺ καλὰ γιατρέ μου, ἀπήντησεν αὐτός. Δὲν πονῶ καθόλου πεία. Μὲ ἀνακουφίσατε. Σὰς εἶμαι εὐγνωμῶν...

Συγχρόνως ἔβγαλε, ἀφῆσε στὸ τραπέζι ἕνα χαρτονόμισμα καὶ ἀπῆλθε ἡσυχος πεία καὶ χαρούμενος...

Ἐνας μῆνας εἶχε περάσει. Ὁ γιατρός εἶχε λησμονήσει σχεδὸν τὸ παράδοξο αὐτὸ περιστατικὸ, ὅταν ἔξαφνα δέχτηκε πάλιν ἕνα πρῶτὸ τὸν ἄγνωστο ἐπισκέπτη του.

Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἐφαινότο καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν πύσων φορικτῶς.

Ἐτρῖξε τοὺς ὀδόντας καὶ ἐδάγκανε τὰ χεῖλη ἀπὸ τὸν πόνον.

Ἦτο γλωμῶς καὶ παραγμένος!

Ὁ γιατρός ἐξήτασε τὸ σημάδι τῆς ἐγχειρήσεως, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε τὸ ὑποπτον καὶ σοβαρὸν. Ἡ πληγὴ εἶχε κλεισθῆ ἐντελῶς. Δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἐξηγήσῃ πῶθεν προήρχοντο οἱ ἀίταισι αὐτοῦ πόνοι ποῦ ἔκαμαν τὸν ἄγνωστον νὰ σφραδῆξῃ καὶ κλαίῃ σὰν μωρό... Ἐν τούτοις προέβη καὶ εἰς δευτέραν ἐγχείρησιν κατὰ τὴν παράκλησιν ἐκείνου.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐγχειρήσεως ὁ ἄγνωστος τὸν παρακαλοῦσε νὰ κόψῃ περισσότερας σαρκος. Ἐφαινότο εὐχαριστοῦμενος ἀπὸ τὸ κόψιμο τὸν σαρκῶν του, τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεπε τὸν εὐχαριστοῦσε!...

Τέλος ἐπερατώθη καὶ ἡ δευτέρα αὐτῆ ἐγχειρήσις. Ὁ ξένος συνῆλθε. Ἐπαυσε νὰ πονῇ. Δὲν ἔβηνε ὁμῶς καὶ πάλιν χαρούμενος ὅπως κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν. Κάτι τὸ τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον τὸν ἐβασάνιζε.

— Γιατρέ, εἶπε τέλος, σὰς εὐγνωμῶν γιὰ τὰς ὑπηρεσίας σας.

Τὴν πρώτην φορὰ ποῦ σὰς ἐπισκέψην ἐνόμισα πὼς ἡ πρώτη ἐκείνη ἐγχείρησις θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ λυτρωθῶ τοῦ ματυρίου αὐτοῦ. Λυστυχῶς καθὼς βλέπετε καὶ σεις ὁ τρομερὸς πόνος ξαναῤῥθε. Αὐτὸ εἶναι φορικτὸ. Κατεδικάσθη ν' ἀποθάνω καὶ θ' ἀποθάνω, τὸ γνωρίζω... Τίποτεδὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ... Χωρὶς δὲ νὰ προσθέσῃ τίποτε περισσότερο ἀπῆλθε μὲ διακροσμένα τὰ μάτια!...

Ὁ γιατρός Ραμελ εἶχε μείνει κατάπληκτος ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ Δὲν εὐρίσκει πλέον καμμιάν ἐξήγησιν τοῦ ματυριώδους ἐκείνου πόνου Μήπως ἐπρόκειτο περὶ παραφρονῆς τινος ; Ἄλλ' ὄχι. Ὁ ἄγνωστος δὲν ἐφαινότο τέτοιος...

Τέλος ἐπέρασεν ἕνας ἀκόμη μῆνας. Ὁ γιατρός ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ ἄγνωστος θὰ τὸν ἐπισκέπτετο καὶ πάλιν. Κι' ἐν τούτοις δὲν τὸν εἶδε νὰ φανῇ καθόλου. Ἀπορῶσε γι' αὐτὸ, ὅταν ἕνα πρῶτὸ ἔλαβε τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

Γιατρέ μου,

Ἐνὸς φορῆς σὲ ἠγόλησα καὶ μὲ ἐλύτρωσες ἀπὸ τὸν περὶ φορικτῶδη πόνο ποῦ ἐνοίωσεν ἄνθρωπος. Αὐτῆ τῆ στιγμῆ ὁ πόνος ξαναῤῥθε πάνω στὸ μῆνυ του, περὶ τρομερός. Γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ σὰς

